

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατροπῆς ἰδιαίτεροι συμφωνίαι
 προπληρωόμεναι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 4.

Γραφεῖα—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθῆναι, Κυριακῆ, 17 Ἰουνίου 1901.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝ

Ὅσον καὶ ἂν σήμερον νομίζεται, ὅτι ὁ Ἕλληνας δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ θέατρον, δὲν ὑπάρχει λαὸς θεατρικώτερος αὐτοῦ. Διὰ τὸν Ἕλληνα τὸ θέατρον εἶνε φύσις, εἶνε τὸ συστατικὸν τῆς ψυχῆς του. Βεβαίως γενικῶς τὸ θέατρον, ὡς ὄν φυσικὴ ροπὴ πρὸς ἐξωτερικεύσιν τῶν παθημάτων τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ νοῦ, εἶνε ἔμφυτον εἰς ὅλους τοὺς λαούς, καὶ δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὴν Κίνα καὶ εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἀκόμη ὑπῆρχε καὶ δι' ἐν θαυμαστῇ τελειότητι. Διὰ τὸν Ἕλληνα ὅμως ἡ κοινὴ αὕτη ροπή καταστῆ μανία ἀκατάσχετος. Παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἀκαθεκτον πρὸς τούτο ὁρμὴν τοῦ Ἕλληνος, παρ' αὐτῷ τὸ θέατρον ποτὲ δὲν ἐξετραπή εἰς παραποίησιν, ὑπερβολικὴν δηλαδὴ καὶ παρὰ φύσιν παραστατικότητα, ἢ εἰς σεμνότητα καὶ χυδαίότητα.

Εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἀπὸ ἀζητήσετε τοῦτο, θὰ τὸ εὑρητε πάντοτε ἐπιμύμενον τὰ μέγιστα καὶ θεωρούμενον ὡς ἐν τῶν μεγίστων ἠθοπλαστικῶν μέσων τῆς κοινωνίας, λειτουργοῦν δὲ ἐν ἀνεφίκτῳ τελειότητι. Εἶνε γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπῆρχεν ἰδιαίτερον ταμεῖον «τὰ θεωρικά» λεγόμενα χρήματα, διανεμόμενα εἰς τοὺς πτωχοὺς διὰ νὰ μεταβαίνωσι εἰς τὸ θέατρον, τὴν δὲ ἦτο ἡ ἐκτίμησις ἢ ἔτρεφεν ὁ κόσμος εἰς τὸ θέατρον, ὥστε κατεδικάζετο εἰς θάνατον ὅστις ἤθελεν τολμήσῃ νὰ συμβουλεύσῃ τὴν κατάργησιν τοῦ ταμείου τούτου· τὴν δὲ ἦτο καὶ ἡ λεπτότης τῆς ἀντιλήψεως τότε, ὥστε παιζομένου ποτὲ ἔργου τινὸς τοῦ Σοφοκλέους, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἐπειδὴ οὗτος χάριν τοῦ μέτρου τὴν λέξιν γαλήνην τὴν ἐπρόφερε διχοτομουμένην γαλήνην, σύσσωμον τὸ θέατρον ἤρηξε νὰ φωνάζῃ ποῦ εἶνε ἡ γαλήνη, ποῦ εἶνε ἡ γαλήνη. Εἶνε τοῦτο ἀπόδειξις τῆς προσοχῆς μεθ' ἧς παρηκολουθεῖτο τότε τὸ θέατρον καὶ τῆς αὐστηρότητος τῶν ἀκροατῶν μὴ ἐπιτρεπόντων οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην παράπτωσιν. Τὴν ἐποχὴν δ' ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον δραματικαὶ σχολαί, ἀλλὰ κριτήριον τῶν θεατρικῶν ἔργων ἦτο ὁ πολὺς κόσμος, αὐτὸς καταβαρυσθῶν ἢ ἀναδεικνύων τοὺς συγγραφεῖς. Πρέπει μάλιστα νὰ προστεθῇ ὅτι εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν ὑπῆρχεν διάκρισις ἠθικῶν καὶ ἀνηθικῶν θεάτρων, τὰ ἔργα δὲ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐπαίζοντο ἄνευ περικοπῶν, καὶ τοῦτο εἶνε μάθημα δι' ἡμᾶς σπουδαῖον,

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΦΩΝΗ

διότι πρέπει νὰ ἐννοηθῇ καλῶς ὅτι τὰ θεατρικὰ ἔργα δὲν πρέπει νὰ κρίνονται ἐκ τῶν ἰδεῶν των, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀπομιμήσεως, ἀλλοίμονον δὲ εἴταν τοὺς συγγραφεῖς τοὺς δεσμεύωμεν πότε διὰ λόγους ἠθικῆς, πότε διὰ λόγους θρησκείας καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκεία εἶνε καὶ αὐταὶ φυσικαὶ ὁρμαὶ ἀκατάσχετοι, μὴ δυνάμεναι ὑπὸ οὐδενὸς νὰ καταλυθῶσι οὔτε κἂν νὰ ἀμυρωθῶσι· θὰ εἶνε συνεπῶς γελοῖον νὰ ροθώμεθα ἕνα θεατρικὸν ἔργον, ἀφοῦ ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκεία οὔτε κατ' ἐλάχιστον ἐβλάθη ὑπὸ τῶν μυριάδων ἐκτελεσθῶν. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὑπὸ τὴν λέξιν θέατρον περιλαμβάνονται οἱ τε συγγραφεῖς καὶ οἱ ἠθοποιοί.

Πάντα δὲ ταῦτα, ὡς ἐλέγη, ἐξηγῶνται ἐκ τῶν τοῦ ὅτι ὁ Ἕλληνας εἶχε ἐν ἑαυτῷ ἐνσαρκωμένην τὴν ἀρμονίαν. Τὴν ἀρμονίαν ταύτην δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ πανταχοῦ, πάντοτε καὶ εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτόν. Ἡ ἀρμονία αὕτη ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τὴν γραφικὴν τῶν ἀρχαίων ἀπαντᾶται, ὄχι μόνον εἰς τὰ οἰκιακά των σκεύη, τὰ γλυπτικὰ καὶ ζωγραφικὰ των ἔργα, τὸν ἀρχιτεκτονικὸν ῥυθμὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ βῆμα καὶ εἰς τὸν γέλωτα· γνωστὸν δὲ εἶνε τὸ «καὶ βῆμα ποδὸς καὶ γέλωτος ὀδόντων ἀνγγέλλει τὰ περὶ αὐτόν». Ἀλλὰ ἡ ἀρμονία αὕτη, ἡ θεατρικὴ δηλαδὴ φανερωτέρα εἶνε εἰς τὴν θεατρικότητα τῶν τελετῶν των καὶ εἰς τὴν ῥητορικὴν των. Καὶ ἡ παραμικρὰ παρὰ φύσιν κινήσις τῆς χειρὸς προκαλεῖ τὰ σφυρίγματα τῶν ἀκροατῶν. Τοιαῦτα ἀθῶσι, ὡς εἶνε γνωστὸν, κινήσεις, πολλάκις

κατεβίβασαν τοῦ βήματος τὸν Δημοσθένην. Τὸ ὄνομα δὲ τοῦ βυρσοδέψου Κλέωνος, ἔμεινεν ἱστορικὸν διὰ τὴν ἀσεμνότητα τῶν κινήσεών του.

Τὴν ἀρμονίαν ταύτην καὶ τὴν θεατρικότητα, παρέλαβε ἀκεραία καὶ ὁ χριστιανισμὸς, ἀποδεικνύων μεγάλην φιλοσοφικὴν παρατηρικότητα. Εἶνε γνωστὸν δὲ ὅτι ὅλαί αἱ τελεταὶ ἡμῶν διεξάγονται μετὰ ζηλευτῆς θεατρικότητος, πολλάκις ἐξικνουμένης μέχρις ἀνεφίκτου τελειότητος καὶ μεγαλοπρεπείας. Πασίγνωστον δὲ ὅτι εἴταν ὁ ῥωσικὸς λαὸς ἀπεφάσισε νὰ χριστιανίσῃ, ἐγένετο ὀρθόδοξος, ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἀποστολικοὶ μάλιστα κανόνες ἀπαγορεύουσι νὰ γίνωνται ἱερεῖς ἄνθρωποι ἀνάπειροι ἢ θεατρικότητος αὕτη ἢ χαρακτηρίζουσα τὸν ἀρχαῖον καὶ τὸν μέσον Ἕλληνα, χαρακτηρίζει καὶ τὸν νεώτερον. Καὶ εἰς τὸν σημερινὸν Ἕλληνα πράγματι διαβλέπει τις τὴν θεατρικότητα ἐνσαρκωμένην. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδυμα τοῦ ποιμένου καὶ αὐτὴ ἡ καλύβη τοῦ ἀγρότου καὶ τοῦ κλέφτου ἢ ἐνδυμασία, καὶ οἱ χοροί, καὶ ὁ τρόπος τοῦ περιπατεῖν, καὶ ὁ τρόπος τοῦ ὀμιλεῖν ὑπενθυμίζουσι τὴν ἀρχαίαν ἀρμονίαν.

Μόνον δὲ ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ταύτῃ ἐξηγῶνται οἱ θρίαμβοι οὐς κατήγαγον οἱ διάφοροι μεγάλοι μας σημερινοὶ ἠθοποιοί, ὡς ὁ Τζαβουλάρης, ὁ Λεκατσῆς, ὁ Παντόπουλος, ἡ Παρασκευοπούλου, ἡ Βερώνη κλπ. ἡ ἠθοποιία των ὅσον καὶ ἂν ὑπολείπεται τῶν κορυφῶν τῆς Εὐρώπης, ἐφθασεν ὅμως εἰς τινα σημεῖα, μέχρις ὕψους δυσεφίκτου. Τοῦτο δ' ἀναμφισβότως ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον ἂν μὴ εἶχον ἔμφυτον εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἀρχαίαν θεατρικότητα, διότι βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν ἡ τελειότης αὕτη νὰ εἶνε προϊόν τέχνης, ἀφοῦ μόλις πρὸ τριακονταετῶν ἡ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος κατὰστασις, εἶχεν ἡσυχάσει, ὁπότε μόνον ἠδύνατο ὁ Ἕλληνας νὰ φροντίσῃ περὶ ψυχαγωγίας.

Ἀφοῦ ὅμως τόσον ἀκατάσχετον αἰσθανόμεθα τὴν πρὸς τὸ καλόν, τὸ θέατρον, ὁρμὴν, πῶς συμβαίνει ὥστε νὰ βλέπη τις πολλάκις τὸ ἐλληνικὸν κοινὸν ἀπαθὲς εἰς ὑψίστας σκηνὰς ἐνθουσιῶν δὲ διὰ μαρὰς παραστάσεις; ἢ μὲν ἀπάθεια ὀφείλεται εἰς τὴν τυφλὴν προσήλωσιν ἡμιμαθῶν τινων πρὸς ζῆνα ἢ θη καὶ ξένας ιδέας, οἷτινες ἐξ ὑποβολῆς καθόντες νὰ θαυμάζωσι τὰ μεγάλα ἔργα τῆς Εὐρώπης, περιφρονοῦσι τὰ ἡμέτερα, καὶ τοὶ πολλάκις διακρίνει εἰς αὐτὰ οὐ μόνον ἄριστα στοιχεῖα διὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ πολλάκις καὶ

— Ἦδη θὰ μεταβῆ ὁ θιάσος εἰς τὸ θέατρον «Ἀλάμπρα» πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν παραστάσεών του.

— Διότι εἰς τὸ «Ἀλκαζάρ» ἕνεκα τοῦ κρότου τῶν διεργασμένων ἀμαξῶν, δὲν δύναται νὰ παίξῃ ἡ κ. Παρασκευοπούλου.

— Ὁ θιάσος Ἀργυροπούλου-Περίδου θὰ κάμῃ ἑναρξιν τῶν παραστάσεών του κατ' αὐτὰς εἰς τὸ θέατρον «Πυραμίδων».

— Ὑπείχων εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς μεγαλύτερας μερίδος τῆς αὐτόθι παροικίας.

— Αἱ ἐγγώρια ἐφημερίδες γράφουν ὀλόκληρα ἄρθρα διὰ τὴν κ. Φιλίαν Ἀργυροπούλου.

— Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θιάσου Βιτάλη ἐξ Ἀλεξανδρείας προχθὲς ἡ κ. Μοροζίνι ἀπεχαιρέτισε... διὰ ζυλοκοπήματος κάποιον κύριον πρὸ τοῦ Κεδιδικοῦ χρηματιστηρίου.

— Ἡ Ἰταλικὴ Πρεσβεία τὴν συνέλαβεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

— Οἱ λόγοι τοῦ ζυλοκοπήματος... εὐκόλως ἐννοοῦνται.

— Ὁ δαρεῖς, καίτοι τὰ τραύματά του εἶνε βαρέα, παρητήθη τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως.

— Καὶ ἕνεκα τούτου ἡ κ. Μοροζίνι ἀποφυλακισθεῖσα ἀνεχώρησε διὰ Κωνσταντινουπόλιν.

— Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι θὰ ἔλθουν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ παίξουν εἰς τὸ Ἀθήναιον.

— Αὐτὰ ἐπίασε τὸ τέταρτον..

Ἡ Τσιμπίδα

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΡΓΩΝ

Λουκία δὲ Λαμερούς

ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος δίδεται διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην τὸ ὄραϊον τοῦ Bellini μελοδράμα αἰ Λουκία τοῦ Λαμερούς. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἐν συντόμῳ ἔχει ὡς ἐξῆς :

Ἡ Λουκία ἐρᾶται τοῦ εὐγενοῦς Σκώτου Ἐδεγάρ' εἰς τὸν μεταξὺ τῶν δύο τούτων γάμον ὅμως παρεντίθεται ὁ ἀδελφός τῆς Λουκίας Ἐρρίκος, ὅστις ἐκ παλαιῶν οἰκογενειακῶν μίσους πρὸς τὸν Ἐδεγάρ' ἐναντιοῦται. Ἐν τῇ πρώτῃ πράξει ὁ Ἐρρίκος μαρτάνει παρὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ του Νορμάν, ὅστις ἤκουσε τούτον διηγούμενον εἰς τὸν διδάσκαλον τῆς Λουκίας Ραμέσιον τὰς ἐρωτικὰς αὐτῆς σχέσεις, ὅτι ἡ Λουκία καθημερινῶς λαμβάνει συνεντεύξιν μετὰ τοῦ ἑραστοῦ τῆς Ἐδεγάρ' καὶ ἐξοργίζεται τόσο, ὥστε μεταβαίνει εἰς συνάντησιν τῆς ἀμέσως, ὅπως τὴν ἐπιπλήξῃ διὰ τοῦτο. Ἡ Λουκία μεταβαίνει εἰς τὴν ὀρισμένην διὰ τὰς συνεντεύξεις τῶν δύο ἑραστῶν θέσιν, ὅπου ὁ Ἐδεγάρ' καταφθάσας τῇ ἀναγγέλλει ὅτι ἀναχωρεῖ εἰς Γαλλίαν χάριν ὑποθέσεως τοῦ Κράτους, ζητεῖ δὲ παρ' αὐτῆς ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὸν ἑρατὰ τῆς καὶ τῇ δίδει τὸ δακτύλιόν του, ὅπως τὸ φέροι μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ὡς ἀρραβῶνα τοῦ ἑρωτῆ τῶν. Ἐν τῇ δευτέρῃ πράξει ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Ραμέσιος προσπαθοῦσι νὰ πείσωσι τὴν Λουκίαν ὅπως συγκατατεθῇ εἰς τὸν μετὰ τοῦ λόρδου Ἀρθούρου γάμον, ὅστις καταφθάσει εἰς τὸν πύργον. Ἡ Λουκία δὲ ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀρνεῖται νὰ πράξῃ τοῦτο, πείθεται καὶ ὑπογράφει τὸ γαμικὸν συμ-

βόλαιον ὅταν τῇ δεικνύουσι ψευδῆ ἐκ μερῶν τοῦ Ἐδεγάρ' ἐπιστολὴν ἐν ἣ ἴσχυι ὅτι ἐνυμφεῖθαι ἐν Γαλλίᾳ. Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν ὅμως τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου ἐπιστρέφει ὁ Ἐδεγάρ', ὅστις ἔμαθε τὰ τεκταινόμενα παρὰ τινος φίλου του, μεταβαίνει εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐρρίκου καὶ ὑβρίζει ἅπαντας τοὺς ἐκεῖ παρευρισκομένους, ἀποκαλῶν καὶ τὴν Λουκίαν ἄτιμον. Λαμβάνει δὲ παρ' αὐτῆς τὸ δακτύλιόν του ὅπερ καὶ καταπατεῖ. Ὁργισθέντες διὰ τὰς ὑβρεῖς τοῦ Ἐδεγάρ' οἱ ἐν τῷ πύργῳ ἐξάγουσι τὰ ξίφη των ὅπως τὸν φορέωσιν, ἀλλὰ παρεντίθεται ὁ Ραμέσιος καὶ οὕτω λήγει ἡ δευτέρα πράξις. Εἰς τὴν τρίτην πράξιν ἐνῶ ἐορτάζονται ἐν τῷ πύργῳ οἱ γάμοι τῆς Λουκίας μετὰ τοῦ Ἀρθούρου εἰσέρχεται ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Ραμέσιος, ὅστις ἀναγγέλλει ὅτι ἡ Λουκία παραφρονήσασα ἐφόρευσε τὸν σὺζυγόν τῆς· πράγματι δὲ καταφθάνει μετ' ἄλλον καὶ ἡ Λουκία, ἥτις καταβληθεῖσα τέλος καταπίπτει νεκρά. Ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει ὁ Ἐδεγάρ' μεταβαίνει εἰς τὸ νεκροταφεῖον ὅπως δώσῃ πέρας εἰς τὴν ζωὴν του, ἐκεῖ δὲ συναντᾷ τὴν συνοδίαν τῆς Λουκίας. πληροφορηθεὶς δὲ ὅτι ὁ νεκρὸς τὸν ὅποιον φέρουσι πρὸς ταφὴν ἦτο τῆς Λουκίας ἀτοκτορεῖ δι' ἐγχειριδίου.

Ἡ «Σερενάτα τῶν Λουλουδιῶν»

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας κυκλοφορεῖ ἡ «Σερενάτα τῶν Λουλουδιῶν», ἡ δευτέρα συλλογὴ ποιημάτων τοῦ συμπαθοῦς καὶ νεαροτάτου ποιητοῦ μας κ. Σ. Σκίπη. Ἡ συλλογὴ αὕτη θὰ εἶνε μία ἐκπληξίς διὰ τὸν φιλολογικὸν μας κόσμον. Προσεχῶς θὰ γράψωμεν ἐκτενῶς.

Εὐχαριστήριον

Καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζω τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν διαπρεπῆ τῆς πόλεώς μας χειρουργὸν ὀδοντοῖατρον Δ. Ν. Θεολογίδην λυτρῶσαντά με ἐκ βεβαίου κινδύνου ὡς ἐκ τῆς παθήσεως τῶν ὀδόντων μου.

Ν. Μοναχοῦλης

Θέατρον Φαλήρου.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Φαλήρου ἤρχισε τὰς παραστάσεις του ὁ Γαλλικὸς μελοδραματικὸς θιάσος, ὅστις καθ' ὅλην τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἔδωσε τὴν «Mam' selle Nitouche», τὸν «Σιδηροδρομικὸν Ἐπιθεωρητήν», τοὺς «Κώδωνας τῆς Κορνεβίλλης» καὶ τὸν «Grand Mogol» σήμερον δὲ δίδει τὴν «Μασκώτ». Κόσμος πολὺς συνέρρευσε καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς παραστάσεις, ὅστις ἐχειροκρότησε τὴν ὑψίφωνον Ὀλιβιέ, τὸν βαρύτενον καὶ τὸν κωμικὸν τοῦ θιάσου.

Μετὰ τὸ θέατρον τὴν Σοκολάτα καὶ τὸ γάλα σας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου διανυκτερεῖον

Γαλακτοπωλεῖον τῶν Ξένων.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότση—9

ΜΕΤΑ ΚΟΡΝΙΖΟΠΟΙΕΙΩΝ

Γεωργ. Μετροπτικά

33—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας. 33.

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ «Ο ΑΡΑΠΗΣ,,

Δημ. Βασιλειάδου

Πλατεία Ἡρώων (Ψυρροῆ)

Καπνὰ καὶ σιγαρέτα ἀρίστης ποιότητος.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

35. Πανεπιστημίου 35.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

Προμηθευτοῦ τοῦ Βασιλέως

236—ΧΑΥΤΕΙΑ—236

ΠΡΟΤΥΠΟΝ

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΝ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Δ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

5. Πιπτιῶν 5.

Καὶ πλεόν ἰδιότροπος φεύγει κατενθουσιασμένος

ΧΟΡΑΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΤΗΣ,

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

Ὁδὸς Κιάφα ἀριθ. 10.

ΑΔΕΞ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ὁδοντοῖατρος

Ὁδὸς Θεμιστοκλέους ἀριθ. 1.

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Σέλ. τς καὶ Λεμονάδων

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΚΥΨΕΛΗ,,

Ἰω. Σπ. Ἀγγελίτς

4 — Θεμιστοκλέους — 4

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΑΡΓΥΡΟΧΟΕΙΟΝ

Εὐθυμίου Α. Ζολώτα

Ὁδὸς Ἀγ. Μάρκου ἀρ. 44 (Ὁπισθεν Χρυσοσπολαιωτίσσης. — Ἀθῆναι.

Ἐν αὐτῷ κατασκευάζονται καὶ ἐπισκευάζονται μετ' ἀκριβείας ἅπαντα τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ Κοσμήματα.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Παλαιὸν Φάληρον

Ἀλκιβιάδου Βοτέα

Δίδονται καὶ παγωτά.

Γεύματα ἐπὶ παραγγελία.

ΔΕΡΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Π. Μπαβέα

Ὁδὸς Ἀγ. Μάρκου Πλατεία Ἱεροῦ Λόγου.

Πωλοῦνται βερνίκια καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη

ὑποδηματοποιίας.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἐνα ποτῆρι μπῆρα

Εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον «Ἰτέα Πατρῶν»

Ὁδ. Πατησίων κάτωθεν οἰκίας Κωνταντζόγλου